

майка и смъртта" — зимна приказна-игра съ камеренъ оркестъръ, една духовна опера „Градината на рая“, петъ духовни композиции („Тайната вечеря“, „Върховната пѣсень“ и др.), както и пѣсни съ пиано и камеренъ оркестъръ, хорова музика.

Петржелка, Вилхелмъ — Petrželka, Wilhelm — словашки компонистъ, род. 10 септ. 1889 въ Кьонигсфелдъ при Бърно, ученикъ на Леошъ Яначекъ и Витезславъ Новакъ, сега преподавателъ въ консерваторията въ Бърно — по теория и композиция. Творби: една симфония, една сюита за малкъ оркестъръ, фантазия за струненъ квартетъ, 2 струнни квартета, солови и хорови пѣсни и др.

Петридисъ, Петро — Petridis, Petro — гръцки компонистъ, род. 1895 въ Мала-Азия, училъ и живѣе въ Парижъ, дето обрѣща внимание съ чисто гръцкия характеръ на композициитъ си — написани съ една модерна техника. Творби: „Концерто гресо“ (въ 3 части) и нѣколко увертюри за оркестъръ, „Разбойнишки пѣсни“, опера „Земфира“, и единъ брой характерни гръцки пѣсни.

Петри, Егонъ — Petri, Egon — значителенъ пианистъ-виртуозъ, род. 23 мар. 1881 въ ХанOVERъ, ученикъ на Тереза Каренъ и Бузони по пиано, и на Дрежеке по композиция, носителъ на Бузониевата естетика на клавирната игра, концертиралъ съ голѣмъ успѣхъ въ Германия и, на последъкъ — въ Русия, а после преподавателъ въ Академическата висша музикална школа въ Берлинъ.

Петручи, Отавиано — Petrucci, Ottaviano — изнамѣрвачъ на нотопечатанието съ подвижни типове, род. 18 юни 1466 въ Фособронe, умр. 7 май 1539 с. т., 25 годишенъ отива въ Венеция — за да учи книгопечатане, 1498 открива подвижнитъ нотни типове отъ металъ, съ които се печататъ първо линиитъ и после нотитъ. Първата работа, напечатана по този способъ презъ 1501 е: *Harmonice musices*, съдържаща мотети и шаисони за 3 и 4 гласа; после печаталъ *Motteti della Corona* — сборникъ отъ мотети. 1511 се връща въ родния си градъ и отваря печатница, съществувала до 1523.

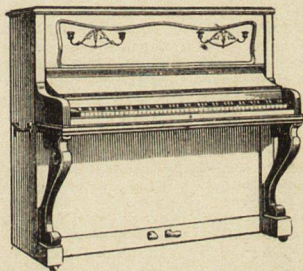
Пианджендо, ит. *piangendo* = жалбено; при пистоновитъ инстру-

менти — е единъ апаратъ за вибриране на тона, изнамѣренъ отъ Випрехтъ.

Пианино — *pianino*, фр. *piano droit* — умалително отъ *Piano* — се нарича малко, стенно пиано, съ отвесни струни (гл. Пиано).

Пиано, ит. *piano* — съкратено = *p.* — динамически знакъ=тихо; *pianissimo*, съкр. *pp.* = много тихо; *mezzopiano*, съкр. *mp.* = полутихо — твърде тихо, *fortepiano*, съкр. *fp.* = силно, и веднага пакъ тихо.

Пиано — *piano* или *pianoforte*, *fortepiano* — струненъ инструментъ съ клавиатура, който — чрезъ механическо устройство, е годенъ да произвежда различни динамични нюанси (отъ тамъ носи и името *piano forte*). Презъ XVIII в., въ всички музикални страни сж се старали да се намѣри начинъ за обогатяване на нюансирането на тона на пианото, и почти едновременно — въ Италия, Франция и Германия, става изнамѣрането на механизъма чрезъ чукчета, който, приложенъ върху клавишхорда, дава съвременото П-но. Въ Флоренция — Бартоломео Кристофори, изнамѣря единъ механизъмъ, който съдържа най-важнитъ части на сегашния — тъй нареченъ, „английски механизъмъ“. Въ Франция — Мариусъ

Пианино

представя 1716 въ Академията на наукитъ въ Парижъ сжщо единъ механизъмъ съ чукчета. Въ Германия, Кристофоръ Шрьодеръ построява 1717 два модела, при които ударътъ отгоре и отдолу се получава